

foretaget en Expedition paa den grønlandske Indlandsis, om hvilken Kolonibestyrer *Juncker* i Ritenbænk til Direktoratet for den kgl. grønlandske Handel har indberettet følgende. Peary ankom d. 17. Juni til Ritenbænk og berejste med Inspektoratets Tilladelse en Del af Ritenbænk Distrikt samt Torsukateks Isblink for at foretage Maalinger og Studier af denne samt meteorologiske Observationer. Fra Pakitoks Isblink (69 $\frac{1}{2}$ ° N. Br.) foretoges en Vandring paa Indlandsisen, og det lykkedes de rejsende at naa omtrent 30 danske Mil ind paa denne.

Af et Privatbrev fra Assistent Majgaard fremgaar det, at Rejsen varede i 21 Dage, og at man naaede 115—120 engelske Mil ind paa Indlandsisen. Turen beskrives som særdeles anstrengende. Hver af de rejsende trak sin Slæde, og den største Højde, der blev naaet, angives til 7525 Fod.

Undersøgelser paa Ildlandet. (Meddelt af Dr. med. *Saxild*, den argentinske Republiks Generalkonsul i København). Ifjor Efteraar skulde der fra Buenos Aires afgaa to videnskabelige Expeditioner til Ildlandet, hvis indre for største Delen er ganske ukjendt. Den ene af disse Expeditioner er organiseret af Civilingeniør *Popper*, ledsaget af Mineralogen *Carlsson* og af *Vedel Jarlsberg* som Agronom samt af tyve Mand til Bedækning; den anden ledes af Major *Lista* af den argentinske Marine, som ligeledes ledsages af Videnskabsmænd og en Bedækning af 25 Ryttere under Kommando af en Løjtnant.

Den førstnævnte Expedition er privat og skulde gaa ud fra Punta Arenas, som ligger dybt inde i Magellanstrædet paa Ildlandets Vestkyst. Den vil undersøge baade den chilenske og den argentinske Del af Øen, navnlig for at komme til Vished om dennes formodede Metalrigdom.

Den anden Expedition foretages af den argentinske Regering og indskrænker sig derfor til den Del af Ildlandet, som hører til den argentinske Republik (den vestlige, mindre Del hører til Chile). Expeditionens Udgangspunkt er Kap Espiritu Santo, det nordligste Punkt paa Østkysten ved Indgangen til Strædet, og dens Maal er Aguirre-Bugten paa Sydspidsen af Ildlandet. Den har til Opgave at undersøge de hydrografiske Forhold i dette Territoriums østlige Del, optage alle de Floder, som flyde ud i Atlanterhavet og nøje undersøge alt, hvad der paa denne Strækning kan have Betydning for Skibsfarten.

Lista har gjentagne Gange gjort sig fortjent af Republiken ved sine Undersøgelser i hidtil lidet kjendte Egne af Landet, og der er derfor al Grund til at vente et interessant Udbytte af hans Forehavende. I sin Forestilling til Ministeriet om Planen for Expeditionen fremhæver han det uheldige i, at Ildlandets indre endnu er aldeles ukjendt, efter at hele det øvrige Land i de senere Aar er blevet hyppig berejst lige fra Chaco til Pampa og Patagonien. Derpaa fortsætter han: Det indre af denne Ø, hvis Navn rigtigere burde være Tierra de los Onás (Onás-sin, Onásernes Land), kan i Sandhed betegnes som ligesaa ukjendt som Sydpolarlandene. Forgjæves have Mænd som King, Darwin, Fitz-Roy, Cunningham og mange andre Søfarende og Naturforskere søgt at løfte det Slør, som endnu i vore Dage dækker det indre af denne gaadefulde Ø. De rejsende have hidtil kun hørt dens ugjæstfri Kyster at kjende. Nogle, som Kapt. Wallis, berette om disse, at Sommeren altid er taaget og kold, Bjærgene skovløse, Dalene uden Plantevæxt og hele Landet en umaadelig Ruin fra en anden Verden — et sørgeligt Billede af et Landskab paa den 53—55 Grad S.B. Andre, som Parker King, fortælle om prægtige Skove og forskellige Planter, som skattes højt i England, og *Wepps* (Voyage de Montevideo à Valparaíso par le détroit de Magellan) beskriver de maleriske Skovpartier, som han passerede paa Farten gennem Strædet.

Disse indbyrdes modsigende Beretninger om Forholdene ved Øens Kyster tjene kun til at vække Geografens Higen efter at blive bekendt med Beskaffenheden af Landet, som de omgive. Paa et Kaart over Magellanstrædet, tegnet i Aaret 1769 af den bekendte spanske Geograf J. de la Cruz Cano, gennemkrydses Tierra del Fuego (Ildlandet) af flere Vandløb,

bl. a. af ét, som strækker sig fra San Sebastian Bugten til Admiralitets Fjorden. Om end Tilstedeværelsen af en saadan Vandvej er tvivlsom, saa have i hvert Fald argentinske Søofficerer, som have ligget tilankers i San Sebastian Bugten, iagttaget en stærk Strømning Vest fra, som har været uafhængig af Ebbe og Flod. Den engelske Gejstlige *Bridges*, der har opholdt sig en lang Aarrække som Superintendent for de forskjellige Missionsstationer ved Beagle Kanalen, beretter, at Yaganerne og andre Vilde, som leve i Nærheden af Onáerne, have sagt ham, at dette Nomadefolk færdes over hele det indre af Øen, som er et Slettekland og overalt kan passeres til Hest.

Paa Grund af Overensstemmelsen af de geognostiske Forhold i Patagonien og i Ildlandet er det sandsynligt, at der findes rige Kullejer paa denne Ø, som maa indeholde de samme Formationer af vulkansk Oprindelse som Fastlandet, og som maa betragtes som en i en tidligere Periode fra Sydamerika løsrevne Del. Hvad Øens Favna angaar, er lidet eller intet bekjendt, og man er fuldstændig uvidende om, hvilken Slags Jagt de i det indre boende drive. Men det er rimeligt, at der her findes adskillige af Patagoniens Dyrearter og muligvis enkelte, som ere særegne for dette Arkipel og kunne have Betydning for Videnskaben. Om Havdyrene véd man ligeledes kun meget lidt, navnlig med Hensyn til de Steder, hvor Sælerne og de tranholdige Fisk søge hen, og hvor da en Gang vigtige Fiskerier kunde anlægges. Rimeligvis findes der i det indre af Øen store Skove med Træer af samme Beskaffenhed som dem, der forekomme paa Kysterne; Tømret derfra kan en skjøn Dag komme de Æventyrere tipas, som ville gennemstrejfe Landet for at finde Guld. Guvernøren over Ildland-Territoriet, Kaptajn *Paz*, indberetter i Avgust ifjor til Ministeriet, at han har foretaget en Rejse med to Officerer og en Afdeling Gendarmen til San Sebastian-Bugten for at forvise sig om Sandheden af et Rygte om, at der ved dens Kyst var fundet Guld. Da han efter flere forgjæves Forsøg — paa Grund af de bratte Klipper paa nogle Steder og den voldsomme Brænding paa andre — endelig kunde lande, fandt han Strandbredden overalt bedækket med fint, mørkt Sand, som viste sig ved simpel Udvaskning at indeholde tynde Skæl af Guld; han beregnede, at der vilde gaa 20—25 paa et Gram. Ved en grundigere Efterforskning vil det maaske vise sig, at der i disse Egne findes lige saa rige og udstrakte Guldlejer som dem, der ere fundne ved Kap Virgenes paa Patagoniens Sydostspids. For Resten fortæller Guvernøren, at han ved denne Lejlighed gjorde Bekjendskab med Onáerne, som optraadte fjendtlig overfor Expeditionen, men som strax flygtede, naar Gendarmene paa Skrømt gjorde Udfald imod dem. Det er Mennesker med en meget kraftig Legemsbygning, og de anses for at være de vildeste og mest krigerske af alle Ildlandsøernes Stammer.

At Klimaet ikke kan være saa haardt, som det har faaet Ord for, kan man slutte sig til af den Omstændighed, at de Indfødte kun dække deres Legemer med en Stump Guanakoskind paa den Side, som vender imod Vinden, og at de danne deres halvrunde Hytter af Grene, som ere saa ufuldkomment sammenføjede, at Regn og Blæst overalt har fri Adgang. Man ventet, at Kranilogerne, som have god Kjendskab til den ældre patagoniske Type, ved Studiet af Onáerne ville kunne sprede noget Lys over det Mørke, som endnu hviler over Sydamerikas primitive Menneskes Vugge.

Efter hvad den oven nævnte Missionær *Bridges* beretter, hvilket bekræftes af den italienske Lieutenant *Bove*, der for et Par Aar siden opholdt sig nogen Tid paa Kysten af Ildlandet, afvige Onáerne meget fra de øvrige Vilde paa disse Øer, idet disses antropologiske Ejendommeligheder falde sammen med de nuværende Patagonieres eller Tehuelchers, hvis Sprog synes at være det samme, om end med nogen Forskiel, som kan have udviklet sig paa Grund af fremmed Indflydelse. Ere nu Onáerne de sidste Rester af Sydamerikas oprindelige Beboere? Spørgsmaalet er vanskeligt at besvare; men man kan godt tænke sig, at et nord fra fremtrængende Folk har tvunget dem til at undfly fra Patagonien over Magellanstrædet til Ildlandet.